

A VILÁG VÁNDORA

Zuhog odakint a zápor. Az eresz alól nézem az esőt. Egy csöppecske a tenyerembe is hullott. Beszélgetek vele.

- Nini, csöppike! Nézd, mennyi testvéred van odakint! Kieresszelek-e közéjük?
- Ha hívnak, megyek, hiába marasztalsz. Ha nem hívnak, maradok, hiába küldesz.
- Összeszorítom a markomat. Akkor meg se bírsz mozdulni.
- Úgy eltűnök, hogy észre se veszed.
- Hogy csinálod azt, csöppecske?
- Szállok szárny nélkül, járok láb nélkül. Én vagyok a világ vándora.
- Hol jártál már, csöppikém?
- Patak elvitt a folyóba, folyó elvitt a tengerbe. Tengerből a nap fölkapott, szelek szárnya hordozgatott. Égen szálló felhő voltam, tenyeredbe onnan hulltam.
- Öreg is lehetsz te akkor, mint az országút.
- De megfiatalodom minden percben. Ma vízcsepp vagyok, holnap pára, holnapután harmat a patakparti nefelejcsen.
- Fáradt lehetsz, cseppecském. Tudod mit? Maradj itt nálunk.
- Nem lehet. Már hívnak, mennem kell.
- Hova mennél? Ki parancsol neked?
- A nap az én uram, parancsolóm. Akárhonnan fölszippanthat, ha akarom, ha nem.
- No, én megvédelmezlek, csöppikém. Belebújtatlak egy pohárkába. Leviszlek a méhesbe. Ott ugyan meg nem talál a nap.

Erre már nem felelt a csöppecske. Nézem a tenyeremet: hát már nincs ott. Fölszippanította a hirtelen kisütő nap. A világ vándora már az égen van aranyszélű felhőben.